

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΟΙ
ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΕΙΣ ΕΚΔΕΔΟΜΕΝΑΣ

(Πί ν. 53)

Α' ΑΤΤΙΚΗΣ

ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ

Στήλη λευκοῦ μαρμάρου ἑλλιπῆς ἄνω, ὕψους (σφζ.) 0,60, πλάτους (ἄνω) 0,360, (κάτω) 0,375 καὶ πάχους 0,12.

Προσθία ὄψις : ἐπὶ ταύτης φέρεται κεχαραγμένη πολύστιχος ἐπιγραφή περιγραφομένη κατωτέρω.

Ὅπισθία ὄψις· παρὰ τὴν δεξιὰν κάθετον ἀκμὴν ἔχει λαξευθῆ λωρίς πλάτους \pm 0,12, ἡ δὲ λοιπὴ ἐπιφάνεια ἔχει ὑποστῆ ἀδρομερῆ ἐξεργασίαν. Ἡ λάξευσις αὕτη ὀφείλεται πιθανῶς εἰς μεταγενεστέραν χρῆσιν τῆς στήλης.

Ἡ ἐπιγραφή εὐρέθη κατὰ Φεβρουάριον τοῦ ἔτους 1964 ὑπὸ μαθητῶν τοῦ δημοσίου γυμνασίου Ἀμαρουσίου ἐπὶ λόφου τινὸς ἐντὸς τοῦ « κτήματος Συγγροῦ » ἐν Ἀμαρουσίῳ, μετεφέρθη δὲ φροντίδι τοῦ ἐπιμελητοῦ ἀρχαιοτήτων Κωνσταντίνου Δαβάρα εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Β' Ἐφορείας Κλασσικῶν Ἀρχαιοτήτων Ἀττικῆς (ἀριθ. εἰρ. 2283).

Δημοσιεύω τὴν ἐπιγραφὴν κατὰ παραχώρησιν τοῦ Κ. Δαβάρα, τὸν ὁποῖον εὐχαριστῶ θερμῶς καὶ ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης.

Ἐπὶ τῆς προσθίας ἐπιφανείας τῆς στήλης φέρεται ἐπιμελῶς κεχαραγμένη διὰ γραμμάτων ὕψους \pm 0,007, διάστιχ. 0,005, ἡ ἐπιγραφή·

Στοιχηδόν.

Ἀρχαὶ 4^{οῦ} αἰ. π.Χ.

Οἴδε ὑπὲρ αὐτοῦ ?

ἐτάξ[αντο ?

Θρασυκλῆς Θρασύλλο

Εὐθύδικος Ἀκασάνδρο

Vacat.

5 Εὐτροπος Κολοιο

Θουγείτων Θεοδώρο

Εὐδημίδης Εὐδήμο

Ὀνήσιππος Ὀνάσαντος

Φιλέας Αἰχμοκλείδο

10 Φάλανθος Δημητρίο

Ἀγαθαρχίδης Εὐφόροβο

Ἀγνίδωρος Ἐργοτέλο

Ἰσοτιμίδης Σμικροίο

— οἴδε ὑπὲρ αὐτοῦ ἐτάξαντο·

- 15 Ἴσοκλῆς, Σμικρίων, Φιλιστίδης —
 Εὐθύδημος Ἀκ(ε)σάνδρῳ
 Χαιρίας Πυρρίῳ
 Πρωτόμαχος Πρωτίῳ
 (Ε)ὐδράμων Παρμονίδῳ
- 20 Μνησίμαχος ΣΑΛΑΙΠΩΝΟΣ
 Πιστοκλῆς Πιστίῳ
 Καλλίας Ἀπολλοδώρῳ
 Ναυσίστρατος Στρόμβωνος
 Κολλυτίδης Μηδιμάχῳ
- 25 Εὐξίθεος Καλλίῳ
 Δερκυλίδης Δερκύλῳ
 Πιστίας Κόθωνος
 Κτήσων Εὐτόχῳ
 Λυσιμαχίδης Καλλίῳ
- 30 Ἱεροκλῆς Ἀρχεστράτῳ
 Ἄνδρων Αἰσχύλῳ
 Εὐκλείδης Εὐκλείδῳ
 Ἀρίστων Ἀδείστῳ
 Ἀμεινίας Θεοδώρῳ
- 35 Θουγείτων Θεοδώρῳ
 Διόδοτος Δίωνος
 Σωσίβιος Σωσιμένῳ

Vasat. 0,16

Παρατηρήσεις

Ἡ ἐπιγραφή ἔχει χαραχθῆ ἐπιμελῶς καὶ ἄνευ σφαλμάτων. Παρατηροῦμεν διατάραξιν τοῦ στοιχηδῶν τῆς ἐπιγραφῆς εἰς τὸν 15ον στίχον καὶ συγκεκριμένως διὰ τὴν ἀπόληξιν *ΙΑΙΣΤΙΔΗΣ*. Τρὶς δὲν ἔχει χαραχθῆ ἡ μεσαία κεραία εἰς τὸ γράμμα Ε, εἰς τὸν 16ον στίχον (Ε)ὐθύδημος Ἀκ(ε)σάνδρῳ, καὶ εἰς τὸν 19ον στίχον, (Ε)ὐδράμων.

Ἐν τῇ ἐπιγραφῇ παρέχονται, στίχ. 3 - 13 καὶ 16 - 37 κύρια ὀνόματα ἀνδρῶν μετὰ τῶν πατρωνύμων τῶν. Εἰς τὸν 15ον στίχον παρέχονται τρία κύρια ὀνόματα ἄνευ πατρωνύμων. Εἰς τὸν 14ον στίχον φέρεται ἡ φράσις : *Οἶδε ὑπὲρ αὐτοῦ ἐτάξαντο* καὶ ἀκολουθοῦσι (στίχ. 15) τὰ τρία ἄνευ πατρωνύμων ὀνόματα. Εἰς τοὺς στίχους 1 - 2 θὰ ὑπῆρχε παρομοία φράσις πιθανῶς :

*Οἶδε ὑπὲρ αὐτοῦ
 ἐτάξαντο?*

Ἐκ τῆς ἑρμηνείας τῆς φράσεως ταύτης θὰ προκύψῃ καὶ ἡ ἑρμηνεία τοῦ συνόλου τῆς ἐπιγραφῆς· διὸ καὶ θὰ ἀσχοληθῶμεν ἐκτενέστερον κατωτέρω, ἀφοῦ προηγουμένως ἐξετάσωμεν ἄλλα τινὰ προβλήματα τῆς ἐπιγραφῆς.

Ἐπειδὴ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ οὐδὲν δημοτικὸν σημειοῦται καὶ ἐπειδὴ αὕτη δὲν φαίνεται ὅτι ἔχει μετακινηθῆ μακρὰν τοῦ τόπου ἔνθα ἀρχικῶς ἴστατο, ἤκαστα οἱ ἐν αὐτῇ μνημονεύομενοι Ἀθηναῖοι πολῖται θὰ ἀνήκον εἰς τὸν ἀρχαῖον δῆμον τοῦ τόπου τῆς εὐρέσεως τῆς ἐπιγραφῆς, ὅτι δηλαδὴ οὗτοι θὰ ἦσαν Ἀθμονεῖς τὸν δῆμον. Ὅντως τινὲς ἐξ αὐτῶν ἀναγνωρίζονται προσωπογραφικῶς ὡς ἀναμφιβόλως Ἀθμονεῖς, ἄλλοι δὲ πιθανῶς.

I Ἄνδρων Αἰσχόλου, στίχ. 31.

Πιθανῶς ἔχει σχέσιν πρὸς τὸν ἐν Pros. Att. 918 (=IG, II², 523) Ἄνδρωνα Ἀνδρέου Ἀθμονέα, τέλη 4ου αἰ. π. Χ.

II Ἀρίστων Ἀδείστου, στίχ. 33.

Ἐν Pros. Att. 205 ἀναφέρεται Ἀδείστος Ἀντιμάχου Ἀθμονεύς, σωφρονιστῆς ἐφήβων κατὰ τὸ 334/3 π. Χ. Ἐπειδὴ τὸ ὄνομα Ἀδείστος δὲν εἶναι κοινόν, πιστεύω ὅτι ὁ ἐν τῇ νῦν δημοσιευομένη ἐπιγραφῇ Ἀρίστων Ἀδείστου ἔχει σχέσιν πρὸς τὸν ἐν Pros. Att. 205 :

Ἀδείστος (I)

Ἀρίστων Ἀδείστου (I)

Ἀντιμάχου Ἀδείστου(I)

Ἀδείστος (II) Ἀντιμάχου.

III Ἱεροκλῆς Ἀρχεστράτου, στίχ. 30.

Ἄνευ ἀμφιβολίας πρέπει νὰ ταυτισθῇ πρὸς τὸν ἐν Pros. Att. 7485 (=IG, I², 302, στίχ. 3,19, 418/7 π. Χ.) Ἱεροκλῆ Ἀρχιστράτου (I) Ἀθμονέα, πάρεδρον ἐλληνοταμιῶν.

IV Ἰσοτιμίδης Σμικρίου, στίχ. 13.

Πρβλ. Σμικρίας Ἀθμονεύς, ἐπιστάτης προέδρων, 369/8 π. Χ., Pros. Att. 12742.

V Πιστοκλῆς Πιστίου, στίχ. 21.

Πιστίας Κόθωνος, στίχ. 27.

Πιθανῶς οὗτοι πρέπει νὰ ἔχωσι σχέσιν τινὰ πρὸς τὸν Πιστοκλῆ Πισθεταίρου, Ἀθμονέα, Pros. Att. 11829 (= IG, II², 5347, ἐπιγρ. ἐπιτύμβιος, 4ου αἰ. π. Χ.).

VI Σωσίβιος Σωσισμένος, στίχ. 37.

Πρβλ. Σωσισμένης Ἀθμονεύς, IG, II², 5352, 390 - 365 π. Χ., ἐπιγρ. ἐπιτύμβιος.

VII Φάλανθος Δημητρίου, στίχ. 10.

Πρβλ. Σμικυθίων (I) Φ[α]λάνθου (I) Ἀθμονεύς, μεράρχης, Pros. Att. 12767 (=IG, II², 1203, στίχ. 13) 324/3 π. Χ.

Ἄλλαι προσωπογραφικαὶ παρατηρήσεις.

α) Εὐθύδικος Ἀκεσάνδρ[ο], στίχ. 4.

(Ε)ὐθύδημος Ἀκ(ε)σάνδρo, στίχ. 16.

Πιθανῶς πρόκειται περὶ ἀδελφῶν.

β) *Θουγείτων Θεοδώρο*, στίχ. 6.
Θουγείτων Θεοδώρο, στίχ. 35.

Δέν εἶναι δυνατόν νά ἀποδειχθῆ, ἂν πρόκειται περὶ ὁμωνυμίας, περὶ τοῦ αὐτοῦ προσώπου ἢ περὶ συγγενῶν, π.χ. πάππου καὶ ἐγγονοῦ. Τεῖνω νά πιστεύσω τὸ τελευταῖον καὶ νά θεωρήσω τὸν ἐν στίχῳ 34φ *Ἀμεινίαν Θεοδώρο* ἀδελφὸν τοῦ ἐν στίχῳ 35φ *Θουγείτονος Θεοδώρο*.

(;) *Θεόδωρος* (I), στίχ. 6.

(;) *Θουγείτων* (I) *Θεοδώρου* (I) στίχ. 6.

Θεόδωρος (II), στίχ. 35.

Θουγείτων (II) *Θεοδώρου* (II), στίχ. 35 *Ἀμεινίας Θεοδώρου* (II), στίχ. 34.

γ) *Λυσιμαχίδης Καλλίω*, στίχ. 29.

Παρά Πausanias, X 18 (= Pros. Att. 7828), παρέχεται *Καλλίας Λυσιμαχίδου Ἀθηναῖος*: *Τὸν δὲ Ἴππον, δς ἐφεξῆς τῇ εἰκόνι ἐστὶ τοῦ Σάρδον, Ἀθηναῖος Καλλίας Λυσιμαχίδου πατρὸς ἀναθῆναι φησιν...*

Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα πρόκειται περὶ τοῦ αὐτοῦ προσώπου, δηλαδή περὶ τοῦ πατρὸς τοῦ ἐν τῇ ἡμετέρῃ ἐπιγραφῇ *Λυσιμαχίδου*.

Ἦτοι ἔχομεν

Λυσιμαχίδης (I), Pros. Att. 9477

Καλλίας Λυσιμαχίδου (I), Pros. Att. 7828

Λυσιμαχίδης (II) *Καλλίον*, στίχ. 29.

Ὅνόματα ἀξιοπρόσεκτα

1) *Αἰχμοκλείδης*, στίχ. 9. Τὸ ὄνομα δὲν φέρεται παρὰ Bechtel, ἀλλὰ ἔχει πλασθῆ παρὰ τὸ μαρτυρούμενον *Αἰχμοκλῆς*.

2) *Κολλυτίδης Μηδιμάχο*, στίχ. 24.

Ἀμφότερα τὰ ὀνόματα εἶναι ἀμάρτυρα κατ' ἐμὴν γνώσιν. Τὸ μὲν *Κολλυτίδης* ἔχει πλασθῆ παρὰ τὸ *Κόλλυτος* (Κόλλυτος), ἐπώνυμος ἥρωος Κολλυτέων, Ἦσυχ. ἐν λ. *Διομεῖς*: *Δῆμος Ἀθήνησιν, ἀπὸ τοῦ Διόμου τοῦ Κολύττου παιδός*.

Τὸ *Μηδίμαχος* ἔχει ὡς πρῶτον συνθετικὸν τὴν λ. *Μῆδος* καὶ ἔχει πλασθῆ κατὰ τὰ *Νικασί-μαχος*, *Καλλί-μαχος* κ. ἄ.

3) *ΜΝΗΣΙΜΑΧΟΣ ΣΑΛΑΙΠΩΝΟΣ*. Τὸ μὲν πρῶτον ὄνομα ἀναγινώσκειται εὐκόλως: *Μνησίμαχος*. Τὸ δεύτερον θὰ ἔπρεπε νά ἀναγνωσθῆ *Σαλαίπωνος*. Δὲν ἀντιλαμβάνομαι τί σημαίνει τὸ ὄνομα τοῦτο.

Ὡς ἐλέχθη ἀνωτέρω, πρέπει νά δεχθῶμεν ὅτι ὁ κατάλογος οὗτος περιέχει ἀποκλειστικῶς ὀνόματα δημοτῶν Ἀθμονέων. Ὁ προορισμὸς καὶ ἡ σημασία τοῦ καταλόγου τούτου θὰ προκύψῃ, ὡς εἶπον, ἐκ τῆς ἐρμηνείας τῆς ἐν στίχῳ 14φ φράσεως *οἶδε ὑπὲρ αὐτοῦ ἐτάξαντο*. Παρατηροῦμεν ὅτι ἡ φράσις αὕτη ἀκολουθεῖται ὑπὸ τριῶν ὀνομάτων ἄνευ πατρωνύμων, προηγεῖται δ' αὐτῆς ὄνομα μετὰ πατρωνύμου:

Ἰσοτιμίδης Σμικροῖο

14 — *Οἶδε ὑπὲρ αὐτοῦ ἐτάξαντο*

Ἰσοκλῆς, Σμικρίων, Φλιστίδης —

Παράλληλος φράσις εὑρίσκεται καὶ ἐν τοῖς στίχοις 1 - 2 κατὰ πᾶσαν πιθανότητα. Ἀὕτη ἠκολουθεῖτο ὑπὸ δύο ὀνομάτων μετὰ πατρωνύμων μετὰ τὸ δευτερον ὄνομα ἀκολουθεῖ κενὸν στίχου. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τῆς φράσεως προηγεῖτο ὄνομα μετὰ πατρωνύμου :

(*Ὄνομα, πατρώνυμον)

2 Οἴδε ὑπὲρ αὐτοῦ?
ἐτάξαντο?
Θρασυκλῆς Θρασύλλο
Εὐθύδικος Ἀκεσάνδροιο
Vacat.

Πέραν τῆς ἐρμηνείας τῆς φράσεως οἴδε ὑπὲρ αὐτοῦ ἐτάξαντο πρέπει νὰ δεχθῶμεν ὅτι εἰς τοὺς στίχους 13 - 15 ὁ Ἴσοκλῆς, ὁ Σμικρίων καὶ ὁ Φιλισιτίδης εἶναι οἱ ταξάμενοι ὑπὲρ τοῦ Ἴσοτιμίδου Σμικρίου. Ἐπίσης πρέπει νὰ δεχθῶμεν ὅτι εἰς τοὺς στίχους 1 - 4, ὁ Θρασυκλῆς Θρασύλλο καὶ ὁ Εὐθύδικος Ἀκεσάνδρου εἶναι οἱ ταξάμενοι ὑπὲρ τινος Ἀθμονέως, οὗ τὸ ὄνομα δὲν ἐσώθη ἐπὶ τοῦ λίθου.

Νομίζω ὅτι ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐπιγραφῇ ἡ λέξις ἐτάξαντο ἔχει τὴν σημασίαν τοῦ ἐπλήρωσαν, κατέβαλον χρηματικὸν τι ποσόν, ὡς ἐν P. Eleph. XIV, 18 (3ος αἰ. π.Χ.) : τῆς δὲ τιμῆς τάξονται παραχοῆμα τὸ δ' μέρος, τὸ δὲ λοιπὸν ἐν ἔτεσι γ' (Liddell - Scott ἐν λ. τάσσω III 3c).

Τὸ ὑπὲρ ἐνταῦθα ἐτέθη ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἀντί (Liddell - Scott, II 2)¹.

Οὕτως ἡ φράσις οἴδε ὑπὲρ αὐτοῦ ἐτάξαντο πρέπει νὰ μεταφρασθῇ : Οὗτοι ἐπλήρωσαν ἀντὶ αὐτοῦ. Ἦτοι διὰ τοὺς στίχους 13 - 15 τὸ νόημα τῆς ἐπιγραφῆς θὰ εἶναι τοῦτο : Ὁ Ἴσοκλῆς, ὁ Σμικρίων καὶ ὁ Φιλισιτίδης ἐπλήρωσαν ἀντὶ τοῦ Ἴσοτιμίδου Σμικρίου.

Τεῖνω νὰ πιστεύσω ὅτι ὁ κατάλογος οὗτος περιέχει ὀνόματα Ἀθμονέων, οἵτινες εἰσήνεγκον χρηματικὸν τι ποσόν πρὸς κάλυψιν ἀνάγκης τινὸς τοῦ δήμου των.

Ἦτος ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι παρὰ τὰ ὀνόματα τῶν εἰσηνεγκόντων δὲν ἀναγράφεται τὸ εἰσηνεχθὲν ποσόν, θὰ πρέπη νὰ εἰκάσωμεν ὅτι τὸ ποσόν τοῦτο ἦτο τὸ αὐτὸ δι' ὅλους τοὺς δημότας.

Ἐκ τῆς γραφῆς καὶ τῶν προσωπογραφικῶν συσχετισμῶν δυνάμεθα νὰ θέσωμεν τὴν ἐπιγραφὴν εἰς τοὺς μετὰ τὸ 403 π. Χ. χρόνους· πάντως δὲν εἶναι νεώτερα τῶν ἀρχῶν τοῦ 4ου αἰ. π. Χ.

Τολμηρότερος ἐμοῦ θὰ ἠδύνατο νὰ εἰκάσῃ ὅτι οἱ Ἀθμονεῖς πρὸς ἐπανόρθωσιν ζημιῶν ἐπενεχθεισῶν εἰς οἰκοδομήματα ἢ ἄλλα πράγματα τοῦ δήμου κατὰ τὴν διάρκειαν ἰδίως τῶν τελευταίων ἐτῶν τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐπέβαλον ὑποχρεωτικὴν εἰσφορὰν εἰς ὅλους τοὺς δημότας, τὴν αὐτὴν κατὰ ποσόν.

ΠΙΝΑΞ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΕΠΙΓΡΑΦΗΣ

- 1 Ἀγαθαρχίδης Εὐφόροβου, στίχ. 11
- 2 Ἀδειστος, πατήρ τοῦ Ἀρίστωνος
- 3 Αἰσχύλος, πατήρ τοῦ Ἀνδρωνος

1. Πρβλ. καὶ τοὺς ἐν IG, II², 2332, 2333, 2334, 2335 καταλόγους ἐπιδόσεων, ἐνθα μαρτυρεῖται ἡ τιοαυτή χρῆσις τῆς ὑπὲρ.

- 4 Αίχμοκλείδης, πατήρ τοῦ Φιλέου
 5 Ἀκέσανδρος, πατήρ τοῦ Εἰθυδήμου
 καὶ τοῦ Εἰθυδίου
 6 Ἀμεινίας Θεοδώρου (II), στίχ. 34
 7 Ἄνδρων Αἰσχύλου, στίχ. 31
 8 Ἀντίδωρος Ἐργοτέλους, στίχ. 12
 9 Ἀπολλοδώρος, πατήρ τοῦ Καλλίου
 10 Ἀρίστων Ἀδείστου, στίχ. 33
 11 Ἀρχέστρατος, πατήρ τοῦ Ἱεροκλέους
 12 Δερκυλίδης Δερκύλου, στίχ. 26
 13 Δερκύλος, πατήρ τοῦ Δερκυλίδου
 14 Δημήτριος, πατήρ τοῦ Φαλάνθου
 15 Διόδοτος Δίωνος, στίχ. 36
 16 Δίων, πατήρ τοῦ Διοδότου
 17 Ἐργοτέλης, πατήρ τοῦ Ἀντιδώρου
 18 Εἰδημος, πατήρ τοῦ Εἰδημίδου
 19 Εἰδημίδης Εἰδήμου, στίχ. 7
 20 Εἰδράμων Παρμονίδου, στίχ. 19
 21 Εἰθύδημος Ἀκεσάνδρου, στίχ. 16
 22 Εἰθυδικός Ἀκεσάνδρου, στίχ. 4
 23 Εἰκλείδης (I), πατήρ τοῦ Εἰκλείδου (II)
 24 Εἰκλείδης (II) Εἰκλείδου (I), στίχ. 32
 25 Εἰξιθεός Καλλίου, στίχ. 25
 26 Εἰτροπος Κολοιοῦ, στίχ. 5
 27 Εἰτυχός, πατήρ τοῦ Κτήσωνος
 28 Εἰφορβός, πατήρ τοῦ Ἀγαθαρχίδου
 29 Θεόδωρος (I), πατήρ τοῦ Θουγείτωνος (I)
 30 Θεόδωρος (II), πατήρ τοῦ Θουγείτωνος (II)
 καὶ τοῦ Ἀμεινίου
 31 Θουγείτων (I) Θεοδώρου (I), στίχ. 6
 32 Θουγείτων (II) Θεοδώρου (II), στίχ. 35
 33 Θρασυκλῆς Θρασύλλου, στίχ. 3
 34 Θρασύλλος, πατήρ τοῦ Θρασυκλέους
 35 Ἱεροκλῆς Ἀρχεστράτου, στίχ. 30
 36 Ἱσοκλῆς, στίχ. 15
 37 Ἱσοτιμίδης Σμικρίου, στίχ. 13
 38 Καλλίας, πατήρ τοῦ Εἰξιθέου
 39 Καλλίας, πατήρ τοῦ Λυσιμαχίδου
 40 Καλλίας Ἀπολλοδώρου, στίχ. 22
 41 Κόθων, πατήρ τοῦ Πιστίου
 42 Κολλυτίδης Μηδιμάχου, στίχ. 24
 43 Κολοίως, πατήρ τοῦ Εἰτροπού
 44 Κτήσων Εἰτόχου, στίχ. 28
 45 Λυσιμαχίδης Καλλίου, στίχ. 29
 46 Μηδιμάχος, πατήρ τοῦ Κολλυτίδου

- 47 *Μνησίμαχος ΣΑΛΑΙΠΩΝΟΣ, στίχ. 20*
 48 *Νανσίστρατος Στρόμβωνος, στίχ. 23*
 49 *΄Ονάσας, πατήρ τοῦ ΄Ονησίππου*
 50 *΄Ονήσιππος ΄Ονάσαντος, στίχ. 8*
 51 *Παρμονίδης, πατήρ τοῦ Εὐδράμωνος*
 52 *Πιστίας, πατήρ τοῦ Πιστοκλέους*
 53 *Πιστίας Κόθωνος, στίχ. 27*
 54 *Πιστοκλῆς Πιστίου, στίχ. 21*
 55 *Πρωτίας, πατήρ τοῦ Πρωτομάχου*
 56 *Πρωτόμαχος Πρωτίου, στίχ. 18*
 57 *Πυρρίας, πατήρ τοῦ Χαιρία*
 58 *ΣΑΛΑΙΠΩΝΟΣ (γεν.), πατήρ τοῦ Μνησιμάχου*
 59 *Σμικρίας, πατήρ τοῦ ΄Ισοτιμίδου*
 60 *Σμικρίων, στίχ. 15*
 61 *Στρόμβων, πατήρ τοῦ Νανσιστράτου*
 62 *Σωσίβιος Σωσιμένους, στίχ. 37*
 63 *Σωσιμένης, πατήρ τοῦ Σωσιβίου*
 64 *Φάλανθος Δημητρίου, στίχ. 10*
 65 *Φιλέας Αἰχμοκλείδου, στίχ. 9*
 66 *Φιλιστίδης, στίχ. 15*
 67 *Χαιρίας Πυρρίου, στίχ. 17*

ΑΦΙΔΝΩΝ

Ἄνω ἀριστερόν ἤμισυ ἐπιτυμβίου στήλης μετ' ἀνθεμίου, λευκοῦ μαρμάρου, ἀποκεκρουμένον καὶ ἐλλιπές ἄνω, κάτω καὶ δεξιὰ. Ὑπὸ τὸ ἀνθέμιον καὶ κάτω τοῦ σφωμένου ἐνὸς ρόδακος φέρεται κεχαραγμένη διὰ γραμμάτων ὕψους 0,017 ἢ ἐπιγραφὴ :

Ἄγαθόκρι[ος] | [· ·] ρ [· ·] ιοσ[- -] 4ου αἰ. π.Χ.

Ἡ στήλη ἔχει ἐντειχισθῆ μετ' ὀριζόντιον τὸν κύριον ἄξονα αὐτῆς ὡς οἰκοδομικὸν ὕλικὸν παραστάδος θύρας οἰκίας τοῦ χωρίου Ἀφίδναι (= Κιούρκα). Ἐκδίδεται κατ' ἀπόγραφον καὶ περιγραφὴν τοῦ Ἰωάννου Ν. Κουμανούδη.

ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ

1. Τεμάχιον βάρου ἀναθήματος ὑψηλοῦ μαρμάρου ἀποκεκρουμένον καὶ ἐλλιπές δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ὕψους 0,125 (σφζ. ;), πλάτους (σφζ.) 0,175 καὶ πάχους (σφζ.) 0,18· ἐν τῇ κάτω ἐπιφανείᾳ τοῦ βάρου ὑπάρχουσιν ἴχνη παραλληλογράμμου τόρμου βάρους 0,065. Ἐπὶ τῆς προσθίας ἐπιφανείας φέρεται διὰ γραμμάτων ὕψους α) 1ος στίχος 0,014 β) οἱ λοιποὶ στίχοι ± 0,01, διάστιχ. 0,007 ἢ ἐπιγραφὴ :

Μὴ στοιχηδόν.

— — ἀνέθε]σαν Δή[μητρι καὶ Κόρη]
 [ἐκ Κο]ίλης — — — —

3 — — — —]ς Νεοκλείδου — — — —

— — — — ΔΗΜ ~ ΠΙΟΣ — — — —

— — — — Θεολλίδου — — — —

6 — — — — Μυρωνίδου — — — —

Παρατηρήσεις

Τὸ συλλογικὸν τοῦτο ἀνάθημα εἰς τὴν Δήμητρα καὶ τὴν Κόρην, οὐδὲν εἶδος δὲν εἶναι σαφές, παρέχει ἀπὸ τοῦ δευτέρου στίχου καὶ ἐξῆς δημότας Ἀθηναίους ἐκ Κοίλης. Δὲν δύναται νὰ γνωρίζω ἂν πρέπει ἡ ἐπιγραφή νὰ θεωρηθῇ ἀνάθημα τῆς Ἴπποθωντίδος φυλῆς, ἐφ' ὅσον οἱ ἐκ Κοίλης δημόται ἀνήκουσιν εἰς τὴν τριττὴν τοῦ ἄστεως τῆς φυλῆς αὐτῆς, ἢ νὰ ὑποθέσω ἄλλο τι.

Ἡ ἐπιγραφή ὡς ἐκ τοῦ σχήματος τῶν γραμμάτων φαίνεται ὅτι δὲν εἶναι παλαιότερα τῶν μέσων τοῦ 4ου π.Χ. αἰῶνος.

Στίχ. 3: ———]_ς Νεοκλείδου· ἄγνωστος ἡμῖν ἄλλοθεν.

Στίχ. 4: ΔΗΜ^Α ΠΙΟΣ· ἀναγνωστέον Δῆμωνος, Φιλλήμονος καὶ εἶ τι ἄλλο.

Στίχ. 5: Θεολλίδου· τὸ ὄνομα δὲν μοι εἶναι γνωστὸν ἄλλοθεν ἀλλὰ πρέπει νὰ συσχετισθῇ πρὸς τὸ Θεόλλος (Pros. Att. 6952).

Στίχ. 6: ———] Μυρωνίδου[υ]· οὗτος κατὰ πᾶσαν πιθανότητα πρέπει νὰ ἀνήκει εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ διασήμου Ἀρχίνου τοῦ ἐκ Κοίλης (Pros. Att. 2526), ὅστις ἔσχεν υἱὸν καλούμενον Μυρωνίδην². Νομίζω ὅτι οἱ χρόνοι τῆς ἐπιγραφῆς ἐπιτρέπουν νὰ ταυτίσωμεν τὸν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐπιγραφῇ Μυρωνίδην πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ Ἀρχίνου.

2. Ἐπιτύμβιον κίονιον πεντεληκοῦ μαρμάρου ἀκέραιον, διαμ. ἄνω 0,165, ὕψους 0,565 φέρον διὰ γραμμάτων ὕψους 0,008 (τὸ Ο) — 0,02 (τὸ Κ) τὴν ἐπιγραφὴν :

Δημόστρατος / Δημοκύδου / Παιανιεύς 3ου αἰ. π.Χ.

Ἀνευρέθη εἰς τὸν κατεδαφισθέντα μεσαιωνικὸν πύργον Ἐλευσίνας καὶ μετεφέρθη εἰς τὸ αὐτόθι Μουσεῖον.

3. Τεμάχιον κίονος ἀρραβδώτου ἑλλιποῦς κατὰ τὴν διάμετρον, πεντεληκοῦ μαρμάρου, ὕψους 0,185 καὶ διαμέτρου (ἄνω σφζ.) 0,09. Ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας ὑπάρχει ἀναθύρωσις 0,02· ἐπὶ τῆς κυρτῆς ἐπιφανείας φέρεται διὰ γραμμάτων ὕψους 0,016 (τὸ Ο) — 0,02 (τὸ Σ), διάστιχον 0,013 ἢ ἐπιγραφή :

	— — — — — ρίδου — — — —	
	— — — — — ΛΟΠΑ — — — —	
3	— — — — — Ἐλε. Εῦ — — — —	Τέλη 2ου αἰ. μ.Χ.
	— — — — — Μο]σχίωνος — — — —	
	— — — — — τίας Μ — — — —	
6	— — — — — Δήμητρι]καὶ Κόρ[η — —	

Ἡ ἐπιγραφή πιθανῶς προέρχεται ἐκ τοῦ κατεδαφισθέντος μεσαιωνικοῦ πύργου Ἐλευσίνας καὶ νῦν εὑρίσκεται ἐν τῷ Μουσεῖῳ Ἐλευσίνας.

Πρόκειται περὶ συλλογικοῦ ἀναθήματος εἰς τὴν Δήμητρα καὶ τὴν Κόρην, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἔκτου στίχου. Ἀναγράφονται οἱ ἀναθέται μετὰ τῶν πατρωνύμων καὶ τῶν δημοτικῶν αὐτῶν· οὕτως ἐν τῷ 3ῳ στίχῳ ἔχομεν ἓνα δημότην ἐξ Ἐλευσίνας : [(ὄνομα, πατρώνυμον)] Ἐλε(υσίνιος), Εῦ —

Ὁ ἀκρωτηριασμός τῆς ἐπιγραφῆς δὲν ἐπιτρέπει νὰ ἐξαγάγωμεν πλείονα συμπεράσματα περὶ αὐτῆς καὶ τῶν ἀναγραφομένων προσώπων.

2. Δημοσθ. «κατὰ Τιμοκράτους» 135 : «καὶ Μυρωνίδης ὁ Ἀρχίνου, υἱὸς τοῦ καταλαβόντος Φυλῆν...» Παρὰ Πλουτ., Σωκρ. δαιμ. 1, μαρτυροῦνται «Ἀρχίνου παῖδες».

ΧΑΛΑΝΔΡΙΟΥ

Ἐπιτύμβιον κίονιον λευκοφαίου ἀσβεστολίθου ἀποκεκρουμένον ἄνω, ὕψους 0,72 καὶ διαμ. (κάτω) 0,20, φέρον διὰ γραμμάτων ὕψους $\pm 0,025$ τὴν ἐπιγραφὴν

*Μηνά[κων
Μηνάκων[τος 1ου/2ου αἰ. μ.Χ.
χρηστός*

Εἶδον τὴν ἐπιγραφὴν πρὸ τοῦ ἱεροῦ τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγ. Νικολάου καὶ Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης ἐν Χαλανδρίῳ. Μετεφέρθη εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Β' Ἐφορείας Κλασσικῶν Ἀρχαιοτήτων Ἀττικῆς.

Β' ΩΡΩΠΟΥ

1. Ἐπιτύμβιος στήλη μετ' ἀετώματος ὕψους 0,76, πλάτους 0,41 καὶ πάχους 0,08. Ἐπὶ ταύτης φέρεται διὰ γραμμάτων ὕψους $\pm 0,018$ ἡ ἐπιγραφὴ :

*Δημήτριος) ΠΑ||||||| 3ου αἰ. μ.Χ. (;)
ΤΛΔΗC ὁ καὶ Εὔκολ[ος]*

Ἡ στήλη ἀπέκειτο πρὸ ἐνὸς σταύλου τοῦ χωρίου Σκάλα Ὠρωποῦ, ἐκδίδεται δὲ κατ' ἀπόγραφον Ἰωάννου Ν. Κουμανούδη.

Πιθανῶς δυνάμεθα νὰ ἀποκαταστήσωμεν τὴν ἐπιγραφὴν οὕτως :

*Δημήτριος) (Πα)[μβω]
τ(ά)δης ὁ καὶ Εὔκολ[ος]*

2. Ἐπιτύμβιος στήλη ἄνευ ἀετώματος ἐκ λευκοῦ πεντεληκοῦ μαρμάρου ὕψους 0,55 πλάτους (ἄνω ὑπὸ τὴν στέψιν) 0,25 — 0,27 (κάτω) καὶ 0,085. Ἐπὶ ταύτης φέρεται διὰ γραμμάτων ὕψους 0,022 ἐπιμελῶς κεχαραγμένη ἡ ἐπιγραφὴ :

*Ὀλυμπιόδωρος 3ου αἰ. π.Χ. (;)
υυ
Φηγα ιεύς*

Ὁ Φηγαιεύς οὗτος δὲν μοι εἶναι γνωστός ἄλλοθεν.

Ἡ στήλη εὑρέθη μεταξὺ τῶν ἐρειπίων τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἐν Ὠρωπῷ, δημοσιεύεται δὲ κατὰ περιγραφὴν καὶ ἀπόγραφον Ἰωάννου Ν. Κουμανούδη.

Γ' ΑΙΛΗΨΟΥ

1. Βάθρον λευκοφαίου λίθου, ὕψους 1,17, πλ. (ἄνω) 0,78 καὶ πάχους $\pm 0,65$, ἐλλιπὲς κατὰ τὴν κάτω δεξιὰν γωνίαν. Τὴν προσθίαν καὶ τὰς δύο πλαγίας ὀψεις, ἄνω καὶ κάτω, κοσμεῖ κυμάτιον. Ἡ ὀπισθία ὀψις ἦτο ἐπίπεδος καὶ πιθανῶς ἀδρομερῶς εἰργασμένη, διότι φαίνεται ὅτι τὸ βάθρον ἐφήπτετο τοίχου.

Ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας φέρονται ἕξ μικροὶ κυκλικοὶ τορμίσκοι, δι' ὧν προσηλοῦτο χαλκοῦς ἀνδριάς.

Ἐπὶ τῆς προσθίας ἐπιφανείας τοῦ βάθρου καὶ συγκεκριμένως κάτωθεν τοῦ κυματίου, φέρεται ἐπιμελῶς κεχαραγμένη διὰ γραμμάτων ὕψους $\pm 0,036$, διάστιχον $\pm 0,025$ ἡ ἐπιγραφὴ (Πί ν. 53 α) :

Τι. Κλαύδιον Ἀσιατικὸν
 Τι. Κλαύδιος Ἀσιατικός,
 3 ὁ πατήρ,
 καὶ Κλαυδία Ἰταλική
 τὸν ἔκγονον
 6 δόγματι βουλῆς
 ^υ
 καὶ δήμου.

Παρατηρήσεις

ἌΟ τιμώμενος *Τι(βέριος) Κλαύδιος Ἀσιατικός*, ὁ πατήρ του *Τι(βέριος) Κλαύδιος Ἀσιατικός*, καὶ ἡ *Κλαυδία Ἰταλική*, ἥτις κατὰ πᾶσαν πιθανότητα εἶναι ἡ μήτηρ τοῦ τιμωμένου, δὲν μοῦ εἶναι γνωστοὶ ἐξ ἄλλων ἐπιγραφικῶν κειμένων ἐξ Εὐβοίας³.

Ἡ ἐπιγραφή πρέπει νὰ τεθῆ μετὰ τὰ μέσα πιθανῶς τοῦ 1ου αἰ. μ. Χ.

2. Βάθρον λευκοφαίου λίθου ὕψους 1,325, πλάτους 0,60 καὶ πάχους 0,525.

Τὴν προσθίαν καὶ τὰς δύο πλαγίας ὄψεις, ἄνω καὶ κάτω, κοσμεῖ κυμάτιον.

Ἡ ὀπίσθια ὄψις εἶναι ἐπίπεδος καὶ ἀδρομερῶς εἰργασμένη, διότι φαίνεται ὅτι τὸ βάθρον ἐφήπτετο τοίχου.

Ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας τοῦ βάθρου φέρονται δύο μικροὶ κυκλικοὶ τόρμοι, δι' ὧν προσηλοῦντο οἱ πόδες χαλκοῦ ἀνδριάντος.

Ἐπὶ τῆς προσθίας ἐπιφανείας φέρεται ἐπιμελῶς κεχαραγμένη διὰ γραμμάτων α) ὕψους $\pm 0,05$ (ἐπὶ τοῦ κυματίου) β) ὕψους $\pm 0,025$ (κάτωθεν τοῦ κυματίου) ἡ ἐπιγραφή (Πί ν. 53 β) :

α) Ψ Β Κ Δ

 β) Ἡ κρατίστη Φλ. Φιλείνα,
 θυγάτηρ τῶν λαμπροτάτων
 3 ὄπατικῶν Φλαβίων Φιλείνου
 καὶ Ἀμφικλείας, Μᾶρκον υ
 Ἀδρήλιον Ὀλυμπιδώρον,
 6 ἔκγονον Ἰπποδρόμου, τὸν
 πάντα ἐν πᾶσιν ἄριστον, τὸν
 γλυκύτετον καὶ σεμνότατον
 9 ἄνδρα, κατὰ τὸ τῆς ἰερωτάτης
 βουλῆς καὶ τοῦ σεμνοτάτου
 δήμου ψήφισμα τῆς Ἑστι-
 12 εῶν πόλεως.

3. Κλαυδία Ἰταλική μαρτυρεῖται ἐν IG, XII 9, 1145 (Χαλκίς) : « Τιβ (έριος) Κλαύδιος Δημόνικος καὶ Κλαυδία Ἰταλική, Τιβ (έριον) Κλαύδιον Δημόνικον, τὸν ἑαυτῶν υἱόν ». Αὕτη δὲν νομίζω ὅτι δύναται νὰ ταυτισθῆ πρὸς τὴν ἐνταῦθα παρεχομένην τὸ πρῶτον Κλαυδίαν Ἰταλικὴν λόγῳ διαφορᾶς ὀνόματος συζύγου.

Παρατηρήσεις

Ἐπί κεφαλῆς τῆς ἐπιγραφῆς ἀναγνωστέον:

Ψ(ηφίσματι) Β(ουλῆς) Κ(αί) Δ(ήμου) (φύλλον κισσοῦ).

Εἰς τοὺς στίχους 2, 4, 5, καὶ 6 διὰ τὴν στενότητα τοῦ χώρου ὁ χαρακτὴς ἔχει χαράξει τὸ τελευταῖον γράμμα ἐντὸς τοῦ προτελευταίου. Εἰς τὸν 2ον στίχον ἔχει χαράξει τὸ τελευταῖον γράμμα ὑπεράνω τοῦ προτελευταίου.

Ἡ ἐπιγραφὴ μᾶς γνωρίζει πέντε πρόσωπα, ἀνήκοντα εἰς δύο οἰκογενείας :

$$\begin{array}{ccc}
 \Phi\lambda. \Phi\iota\lambda\epsilon\acute{\iota}\nu\omicron\varsigma & \sim & \text{Ἀμφίκλεια} \\
 | & & \text{Ἰππόδρομος} \\
 & & | \\
 \Phi\lambda. \Phi\iota\lambda\epsilon\acute{\iota}\nu\alpha & \sim & M. \text{Ἀδρ. Ὀλυμπιόδωρος}
 \end{array}$$

Ἐκ τῶν προσώπων τούτων ὁ Φλάβιος Φιλεῖνος εἶναι γνωστός ἐξ ἐπιγραφῆς Θεσπιῶν: *Τί(τον) Φλ(άουιον) Φιλεῖνον, τὸν κράτιστον ταμιεύσαντα Ἀσίας, τριβούνον, πραιπόρα, πρεσβεύσαντα Κύπρον, ἀνθυπέυσαντα Λυκίας Πανφυλίας, ἢ πατρὶς τὸν εὐεργέτην (Ὀλίγον μετὰ τὰ μέσα τοῦ 2ου αἰ. μ. Χ., IG, VII, 1866)*⁴.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς θεσπικῆς ἐπιγραφῆς, ὁ *Τ. Φλ. Φιλεῖνος* ὑπῆρξε πολίτης τῆς πόλεως αὐτῆς. Οὕτως ἡ ἐπιγραφὴ γνωρίζει ἡμῖν τρεῖς Θεσπιεῖς, ἦτοι τὸν (*Τίτον*) *Φλ(άουιον) Φιλεῖνον*, τὴν σύζυγον αὐτοῦ *Ἀμφίκλειαν* καὶ τὴν θυγατέρα αὐτῶν *Φλ. Φιλεῖναν*.

Οὐδέν γνωρίζω περὶ τῆς καταγωγῆς τοῦ *M. Ἀδρ. Ὀλυμπιόδωρου* καὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ *Ἰπποδρόμου*.

Λόγῳ τοῦ προσωπογραφικοῦ συσχετισμοῦ, δι' ὃν ἐγένετο λόγος ἀνωτέρω, δυνάμεθα νὰ χρονολογήσωμεν τὴν ἐπιγραφὴν εἰς τὸ α' ἡμισυ τοῦ 3ου αἰ. μ. Χ.

Αἱ δύο αὐταὶ ἐπιγραφαὶ εὐρέθησαν ἐν Αἰδηψῷ τὴν 24ην Ἰουνίου 1964 εἰς οἰκόπεδον ἰδιοκτησίας Γ. Ἰωαννίδου καὶ Σ. Μουγγρίδη, εἰς τὸ 20ὸν οἰκοδομικὸν τετράγωνον τῆς πόλεως κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἐκσκαφῶν. Φαίνεται ὅτι ἔκειντο κατὰ χώραν ἐντὸς τοῦ περιβόλου ἱεροῦ τιος. Μετ' αὐτῶν εὐρέθησαν καὶ τινὰ μέλη ἀρχιτεκτονικὰ καὶ ἐφθαρμένον ἀνάγλυφον, ἐφ' οὗ διέκρινα λεοντῆν. Ἐπειδὴ ὁ τόπος πρόκειται νὰ ἐρευνηθῆ ὑπὸ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ὑπηρεσίας, δὲν κρίνω σκόπιμον νὰ προτρέξω ἐκφέρων γνώμας καὶ περιορίζομαι εἰς ἀπλῆν παρουσίασιν τῶν εὐρεθεισῶν ἐπιγραφῶν εὐχαριστῶν θερμῶς καὶ ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης τὸν φίλον ἐπιμελητὴν ἀρχαιοτήτων Κ. Δαβάραν διὰ τὴν παραχώρησιν τῆς δημοσιεύσεώς των.

Δ' ΣΠΑΡΤΗΣ

Εἰς τὸ χωρίον Ἄη - Γιάννης Σπάρτης, εἰς τὸ δάπεδον τῆς ἐκκλησίας τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ὑπάρχει ἡ κάτωθι ἐπιγραφὴ ἐπὶ ἐπιτυμβίου στήλης :

$$\begin{array}{ccc}
 \text{Νυμφόδοτε} & & \\
 \text{χαῖρε} & & \text{3ου αἰ. μ.Χ.} \\
 \text{ἔτη βιώσας} & & \\
 \text{κη'}. & &
 \end{array}$$

Ἐκδίδεται κατὰ περιγραφὴν καὶ ἀπόγραφον Ἰωάννου Ν. Κουμανούδη.

4. Ἴδὲ τὸ στέμμα τῆς οἰκογενεῖας ταύτης ἐν IG, VII, 1830.

Ε' ΘΗΒΩΝ

Τὸ θέρος τοῦ ἔτους 1961, κατὰ τὴν κατασκευὴν μεγάλης ἀποστραγγιστικῆς αὐλακός (Πί ν. 53δ) εἰς θέσιν «Καναπίτσα» βορείως τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν, ὁ μηχανικὸς ἐκσκαφεὺς ἔφερον εἰς φῶς ἠκρωτηριασμένον ἄγαλμα λέοντος μήκους σφζομένου $\pm 2,50$ μ., τοῦ ὁποίου ἐλλείπουσιν οἱ πόδες, ἢ οὐρὰ καὶ ἢ ποτὲ ἔνθετος κεφαλὴ. Ὁ λέων εὐρίσκετο πλησίον μεγάλου βάρθρου ἐκ λαξευτῶν πωρολίθων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου φαίνεται ὅτι ἀρχικῶς ἴστατο. Τὸ βάρθρον τοῦτο, ὡς ἐπληροφορήθην, κατεστράφη, τὸ δὲ ἄγαλμα τοῦ λέοντος (Πί ν. 53γ) μετεφέρθη ὑπὸ τῶν ὑδάτων μακρὰν τοῦ τόπου εὐρέσεώς του.

Νομίζω ὅτι τὸ μνημεῖον τοῦτο ἔχει ἐξαιρετικὴν σπουδαιότητα διὰ τὴν θηβαϊκὴν ἱστορίαν καὶ ἀρχαιολογίαν. Ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ λέοντος φέρεται ἐπιμελῶς κεχαραγμένη διὰ γραμμάτων ὕψους 0,06 (τὸ F καὶ τὸ A) 0,065 (τὸ T καὶ τὸ I) καὶ 0,075 (τὸ Σ) ἢ ἐπιγραφὴ ΦΑΣΤΙΑΣ (= Ἀστίας), τῆς ὁποίας θὰ καταδείξω τὴν σπουδαιότητα, ἀφοῦ προηγουμένως ἐξετάσω τὸ μνημεῖον αὐτὸ καθ' αὐτό.

Ἀγάλματα λέοντων χρησιμοποιοῦνται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ὡς σήματα εἰς τάφους ἀνδρῶν ἐπιφανῶν καὶ ἀνδρῶν θανόντων ἐν πολέμῳ. Ὁ γενναίως πολεμῶν παρομοιάζεται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων πρὸς λέοντα.

Ὁ Ἀριστοφάνης, Εἰρήνη, στίχ. 1189, ὁμιλῶν περὶ δειλῶν λέγει :

οἴκοι μὲν λέοντες, ἐν μάχῃ δ' ἀλώπεκες.

Σκοπὸς μου δὲν εἶναι νὰ συγκεντρώσω πάντα τὰ χωρία τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, τὰ σχετικὰ πρὸς τὴν ἀντίληψιν αὐτὴν, διότι τὰ ἀρχαῖα μνημεῖα μαρτυροῦν σαφῶς περὶ αὐτῆς.

Τὸ παλαιότερον παράδειγμα λέοντος λιθίνου ἰδρυμένου ἐπὶ τοῦ τάφου ἀνδρὸς ἐπιφανοῦς πεσόντος ἐν πολέμῳ εἶναι τὸ τοῦ Σπαρτιάτου βασιλέως Λεωνίδου ἐν Θερμοπύλαις, συμφώνως πρὸς τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἡροδότου VIII, 225 : «ὁ δὲ κολωνός ἐστὶ ἐν τῇ ἐσόδῳ, ὅπου νῦν ὁ λίθινος λέων ἔστηκε ἐπὶ Λεωνίδῃ».

Ἄλλο δεῖγμα παρομοίου μνημείου εἶναι ὁ λέων τῆς Χαιρωνείας, τὸν ὁποῖον ἰδρύσαντο οἱ Θηβαῖοι εἰς μνήμην τῶν αὐτόθι πεσόντων Θηβαίων ἐν τῇ ὁμωνύμῳ μάχῃ κατὰ τὸ 338 π. Χ.

Ἔτερον δεῖγμα ὁ λέων τῆς Ἀμφιπόλεως⁵.

Τὰ τρία ταῦτα ἐπιφανῆ καὶ γνωστὰ εἰς ὅλους παραδείγματα δεικνύουν σαφῶς τὴν ταφικὴν χρῆσιν τῶν ἀγαλμάτων τῶν λέοντων παρ' ἀρχαίοις.

Ἐν Βοιωτίᾳ τὸ ἔθιμον ἦτο λίαν διαδεδομένον. Τὸ Μουσεῖον τῶν Θηβῶν κατέχει ἀριθμὸν τινα τοιούτων ἀγαλμάτων, ἀλλὰ καὶ αἱ ἀνασκαφαὶ ἔφερον εἰς φῶς τὸ πολυάνδριον τῶν Θεσπιῶν, ἦτοι τάφον δημόσιον Θεσπιέων θανόντων ἐν πολέμῳ, ὅστις ἐκοσμεῖτο δι' ἀγάλματος λέοντος.

Πρέπει νὰ καταλήξωμεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ λέων τῶν Θηβῶν εἶναι καὶ αὐτὸς ἐπιτύμβιον μνημεῖον ἀνδρὸς ἐπιφανοῦς θανόντος ἐν πολέμῳ.

Συμφώνως πρὸς τὴν ἐπιγραφὴν τὸ ἄγαλμα πρέπει νὰ ἔχη γίνεαι περὶ τὰ μέσα τοῦ 4ου αἰ. π. Χ. καὶ πάντως ἀποκλείεται νὰ εἶναι νεώτερον τοῦ 335 π.Χ., ὅτε ἡ πόλις τῶν Θηβῶν κατελήφθη καὶ κατεστράφη ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Πρέπει νὰ εἰκόσωμεν ὅτι ὁ Φαστίας, ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ὁποίου εἶχεν ἰδρυθῆ ὁ λίθινος λέων τῶν Θηβῶν, ἦτο πρόσωπον ἐπιφανὲς τῆς ἐποχῆς τῆς ἀκμῆς τῶν Θηβῶν, ἦτοι 379 - 338 π. Χ.

5. Broneer, The lion monument at Amphipolis, 1941.

Ἐκ τῆς περιόδου ταύτης εἶναι γνωστοὶ διάφοροι Θηβαῖοι, οἵτινες ἔφερον τὸ ὄνομα *Φαστίας*. Μεταξὺ αὐτῶν διακρίνομεν τὸν βοιωτάρχη *ΦΑΣΤ*. ἦτοι *Φαστι(αν)*, ὅστις ὑπῆρξεν ὑπεύθυνος τῆς κοπῆς Θηβαϊκῶν νομισμάτων⁶ τῆς περιόδου 379 - 338 π. Χ., καὶ τὸν ὁποῖον δυνάμεθα νὰ ταυτίσωμεν ἄνευ δυσκολίας πρὸς τὸν *Φαστίαν* τῆς νῦν δημοσιευομένης ἐπιγραφῆς.

Κατόπιν τούτων τὸ εὔρημα τοῦ λέοντος τῶν Θηβῶν ἀποκτᾶ ἰδιόζουσαν σημασίαν.

1ον Ἀναγνωρίζεται ὅτι ἦτο τὸ ἐπιτύμβιον σῆμα τοῦ τάφου τοῦ Θηβαίου Βοιωτάρχου Ἀστίου καὶ χρονολογεῖται εἰς τοὺς μεταξὺ 379 - 338 π. Χ. χρόνους.

2ον Ἐξάγεται ὅτι ὁ Ἀστίας κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θανὼν ἐν πολέμῳ ἔτυχε ταφῆς δημοσίᾳ ἐν πολυανδρίῳ⁷.

3ον Ὑπάρχει μεγάλη πιθανότης ὁ λέων τῶν Θηβῶν νὰ ὀρίζῃ τὴν περιοχὴν τοῦ δημοσίου σήματος τῆς πόλεως καὶ ὑπάρχει μεγάλη πιθανότης, ἂν γίνον ἐκεῖ ἀνασκαφαί, νὰ ἀποκαλυφθοῦν τὰ ἅγια τῶν ἁγίων τῆς ἱστορικῆς αὐτῆς πόλεως.

Σημείωσις

Στοιχεῖα τῆς παρουσίας ἐργασίας ἐδημοσιεύθησαν ὑπὸ Μ. Παρασκευαΐδη, ἐν τῇ ἐφημερίδι «Ἡ Καθημερινή» τῆς 8ης Ἰανουαρίου 1965. Ἀνεγράφετο ἐκεῖ ὅτι ὁ λέων ἐπρόκειτο νὰ μεταφερθῇ ὑπὸ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ὑπηρεσίας εἰς τὸ Μουσεῖον τῶν Θηβῶν. Ἦδη χάρις εἰς τὰς φροντίδας τῆς Κας Εὔης Στασινοπούλου — Τουλούπα, εἰς τὴν ὁποίαν αἱ βοιωτικαὶ ἀρχαιοτῆτες πολλὰ ὀφείλουν, ἡ μεταφορὰ ἐξετελέσθη.

Σ' ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΕΙΣ ΕΚΔΕΔΟΜΕΝΑΣ ΕΠΙΓΡΑΦΑΣ

1. Εἰς IG, Π², 2839.

Ἐνταῦθα, στίχ. 3 - 5, φέρονται τὰ κάτωθι :

Στοιχ. 27

τῆς [Α]

Ol. 114, 3

[ἰγιδος? φυλῆς ἐπὶ Φιλ]οκλέος ἀ[ρχ]

a. 322

[οντος]

V. 4 ἐπὶ *Φιλοκλέος*: De hac scriptura etiam sub finem saeculi quarti obvia cf. n. 1629 (a 325/4) v. 220. 256. 522. 536. 849. 914. Meisterhans³ 6²².

Ἐν τῷ στίχῳ 4 ἀνέγνωμεν σαφῶς *ΥΚΛΕΟΣΑ* καὶ κατὰ συνέπειαν ἢ συμπλήρωσις ἐπὶ *Φιλ]οκλέος* δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὀρθή. Ἐξ ἄλλου συμφώνως πρὸς τὸ στοιχηδὸν τῆς ἐπιγραφῆς θὰ ἠδύνατο νὰ συμπληρωθῇ καὶ *Νικ]οκλέος* (ἄρχων ἔτους 302/1).

Ἐκ τῶν ἀρχόντων τῆς τετάρτης ἑκατονταετηρίδος π. Χ. τὸ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ *ΥΚΛΕΟΣ* μόνον εἰς *Εὐθ]υκλέος* δύναται νὰ συμπληρωθῇ. Ὁ Εὐθυκλῆς = Pros. Att. 5575) διετέ-

6. Head, Hist. Num.², σ. 351 : Hill, Hist. Gr. Coins, σ. 70 : Münsterberg, Num. Zeitschr. 44 (1911) σ. 113.

Πρέπει νὰ θεωρηθῇ βέβαιον ὅτι οἱ ὑπεύθυνοι τῆς κοπῆς βοιωτικῶν καὶ δὴ καὶ θηβαϊκῶν νομισμάτων τῆς περιόδου ταύτης ἦσαν βοιωτάρχει. Ἐπιφυλάσσομαι νὰ παρουσιάσω πλήρη κατὰλογον ἐπιφανῶν Θηβαίων τῆς περιόδου 379 - 338 π.Χ., οἵτινες ὑπῆρξαν βοιωτάρχει καὶ τὸ ὄνόματά των φέρονται ἐπὶ νομισμάτων τῆς αὐτῆς περιόδου.

7. Ἐν Θήβαις πολυάνδριον μαρτυρεῖται παρὰ Πausanία, IX 9, 10 : « Πολυάνδριον δὲ οὐ μακρὰν ἀπὸ τῶν πυλῶν ἐστὶ· κείνται δὲ ὀπόσους κατέλαβεν ἀποθανεῖν Ἀλεξάνδρῳ καὶ Μακεδόσιν ἀντιτεταγμένους ». Φαίνεται ὅτι τὸ πολυάνδριον τοῦτο πιθανῶς ἔκειτο παρὰ τὰς Ὁμολωίδας πύλας.

λεσεν ἄρχων κατὰ τὸ ἔτος 398/7· τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων τῆς ἐπιγραφῆς ἐπιτρέπει τὴν ἀναγωγὴν τῆς εἰς τοὺς χρόνους τούτους, οὕτω δὲ καὶ ἡ γραφὴ -κλέος ἀντὶ -κλέους εἶναι ὁμαλωτάτη.

3. Εἰς IG, II², 8409

Ἐνταῦθα παρέχεται κατὰ συμπλήρωσιν τοῦ Koehler ἢ κάτωθι ἐπιγραφὴ :

Ἄριστομέν[ης]
Βι[[ο]]θ[[ρ]]ων[ός] (= Βιθυνός) s. IV α.

Περὶ τοῦ στίχου 2 παρατηρεῖται : *ΒΙΘΡΥΝ* litterae tertia et quinta in rasura. Ἡ διόρθωσις φαίνεται μοι τολμηρά· ἡ ἐπιγραφὴ εὑρέθη ἐν τῷ χωρίῳ Σπάτα, ὅπερ κεῖται πλησίον τοῦ δήμου τῶν Ὀτρυνέων λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν φθορῶν τῶν γραμμάτων δυνάμεθα νὰ ἀποκαταστήσωμεν τὸν β' στίχον ὡς ἐξῆς :

Βίω Ὀ[τ]ρων[εύς]

Τὸ ὄνομα Βίος μαρτυρεῖται ὡς Ἀττικὸν ἐν Pros. Att. 2852. Οἱ δύο οὗτοι Ὀτρυνεῖς δὲν μοι εἶναι γνωστοὶ ἄλλοθεν.

3. Εἰς IG, II², 9085

Ἐνταῦθα παρέχεται ἡ ἐξῆς ἐπιγραφὴ :

Ἄριστοδίκη
Κρήτη.

Ὁ J. Kirchner παρατηρεῖ σχετικῶς πρὸς τὸν δεύτερον στίχον : Notandum hoc ethnicum generis fem. insolitum.

Τὸ Κρήτη εἶναι κύριον ὄνομα γυναικός, ὡς ἐν IG, II², 8516 *Κρήτη Ἐφεσία*, καὶ ὄχι ἐθνικόν. Συνεπῶς ἡ ἐπιγραφὴ πρέπει νὰ τεθῆ ἐν «Tituli sepulcrales hominum originis incertae» καὶ νὰ στιχθῆ οὕτω :

Ἄριστοδίκη.
Κρήτη.

Πρόκειται περὶ δύο κυρίων ὀνομάτων γυναικῶν.

4. Εἰς IG, VII, 2443 β, 10 - 11.

Ἐνταῦθα φέρονται τὰ ἐξῆς :

Ὀνήσιμος [— — —]
κας Ὀνησίμου

Τὸ *κας* τοῦ 11ου στίχου πρέπει νὰ ἀποτελῆ τὴν κατ' ὀνομαστικὴν ἀπόληξιν κυρίου ὀνόματος· τὸ ἀκολουθοῦν Ὀνησίμου μᾶς ἐπιτρέπει νὰ εἰκάσωμεν ὅτι ὁ Ὀνήσιμος τοῦ 10ου στίχου καὶ ὁ — — —]κας τοῦ 10ου - 11ου ἦσαν ἀδελφοί, τὸ δὲ Ὀνησίμου εἶναι κοινὸν πατρῶνυμον τούτων ὡς ἐν

IG, VII, 2433₁₋₂ *Φι]φικρατίδας καὶ Ἀγείσιππος*
Νο]μεινίω [— — —]

IG, VII, 2444 VI α *Ἀγαθοκλῆς καὶ*
Διοκλῆς οἱ Ἀρίστωνος

Ἐκ τῶν θηβαϊκῶν καὶ ἐν γένει βοιωτικῶν ὀνομάτων τὸ Ἄσ[τ]οκᾶς, μαρτυρούμενον ἐν IG, VII, 2444 I α, 1 θὰ πρέπη νὰ θεωρηθῆ κατάλληλον διὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ στίχου 10 :

Ἵονῆσιμος [καὶ Ἵαστο]
κᾶς Ἵονῆσιμου]

5. Εἰς IG, VII, 2444 II.

Ἵενταῦθα φέρεται TE//// 2N ^υ ΛΕΥΚΙΟΣ

Τοῦτο ἀνεγνώσθη οὕτω : Τέ[λ]ων Λευκί(ο)

ἽΗ ὀνομαστικὴ Λεύκιος διωρθώθη εἰς γενικὴν, ἐπειδὴ ἡ λέξις ἐθεωρήθη ὡς πατρώνυμον τοῦ Τέ[λ]ων. Πρόκειται περὶ δύο χωριστῶν προσώπων κατ' ὀνομαστικὴν ἄνευ πατρωνύμων, ὡς εἶναι σύνηθες ἐν τῇ ἐπιγραφῇ. ἽΕκδοτέον

Τέ[λ]ων, ^υ Λεύκιος

6. Εἰς IG, VII, 2444 II.

ἽΕπὶ τοῦ λίθου φέρεται συμφώνως πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Lolling ΦΙΑΕ///Ω//// ////

Τοῦτο συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ Dittenberger ὡς ἐξῆς : Φιλε[ίνου(?)]

Συμφώνως πρὸς τὰ σφῶζόμενα γράμματα δυνάμεθα νὰ συμπληρώσωμεν ἄνευ διορθώσεως : Φιλέ[ρ]ω[τος].

7. Εἰς IG, VII, 2444 III.

Συμφώνως πρὸς τὸ ἀπόγραφον τοῦ Lolling ἐπὶ τοῦ λίθου ἐφέρετο

..//ΘC//////ΔΙΩΝΥΣΙΟΥ.

Τοῦτο μετεγράφη ὡς ἐξῆς : θο Διωνυσίου.

Λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν ἐπὶ τοῦ λίθου ἰχνῶν δυνάμεθα νὰ συμπληρώσωμεν ἀσφαλῶς :

Βό]ηθο[ς] Διωνυσίου.

8. Εἰς IG VII, 2444 IV β.

ἽΕπὶ τοῦ λίθου ἐφέροντο τὰ ἐξῆς (Lolling) :

ΦΙΑΛΙ//////////ΙΣΤΟΝΟΣ

ἽΕγράφη Φιλά(ρ)[γυρος ἽΑρ]ίστονος διορθωθέντος τοῦ I εἰς P.

ἽΗ τοιαύτη διόρθωσις δὲν εἶναι ἐπιβεβλημένη, διότι δυνάμεθα νὰ συμπληρώσωμεν Φίλαι[γος ἽΑρ]ίστονος ἄνευ οὐδεμιᾶς διορθώσεως. Περὶ τοῦ βοιωτικοῦ ὀνόματος Φίλαιγος — Φίληγος ἰδὲ L. καὶ J. Robert, Bull. Épig. RÉG 72 (1959) ἀριθ. 184, σ. 194. Τὸ ἐν IG, II², 1750 [Φ]ιλαιγίδης Λεωκήδου (4ος αἰ. π. Χ.) δεικνύει ὅτι τοῦτο δὲν ἦτο ἄγνωστον καὶ εἰς ἄλλας περιοχάς.

9. Εἰς IG, VII, 2646.

ἽΕνταῦθα παρέχεται τὸ ἀπόγραφον ἐπιγραφῆς ἀντιγραφείσης ὑπὸ τοῦ Roscoe.

ἽΗ ἐπιγραφὴ αὕτη δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν ἐν IG, IX 2, 83 ἐπιγραφὴν :

IG, VII, 2646

ΠΟΡΗΚΙΑΣ

ΥΖΤΙΜΟΥ

ΚΛΕΙΤΩ

ΠΗΠΑΡΧΟΥ

ΚΛΕΙΤΩ

ΠΑΡΜΕΝΙΣΚΟΥ

IG, IX 2, 83

ΓΟΡΓΙΑΣ

ΜΕΓΙΛΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΩ

ΠΗΠΑΡΧΟΥ

ΚΛΕΙΤΩ

ΠΑΡΜΕΝΙΣΚΟΥ

Κατόπιν τούτων ἢ ἐν IG, VII, 2646 ἐπιγραφή δὲν πρέπει νὰ θεωρῆται πλέον θηβαϊκή.

10. Εἰς IG, VII, 2466₄.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη σφύζεται ἐξ ἀπογράφου τοῦ Κυριακοῦ τοῦ ἐξ Ἀγκῶνος, ὁ ὁποῖος διὰ τὸν 4ον στίχον δίδει·

ΠΑΤΩΝ ΔΑΜΑΡΧΩ, ὅπερ διωρθώθη εἰς Πά(γ)ων. Τὸ ὄνομα Πάγων μαρτυρεῖται ἀπαξ ἔτι κατ' ἐμὴν γνῶσιν ἐπὶ ὀστράκου ἐκ τοῦ Καβειρίου τῶν Θηβῶν, IG, VII, 3656 : Wolters, Kabirenheiligtum, ἀριθ. 214, ΠΑΓΟ, ὅπερ συνεπληρώθη εἰς Πάγω[ν]. Ἀλλὰ δυνάμεθα νὰ συμπληρώσωμεν τὸ ὄνομα τοῦτο καὶ ὡς ἐξῆς : Παγώ[ν]δας. Τὸ ὄνομα Παγόνδας εἶναι γνωστὸν ἐκ τῆς φιλολογικῆς παραδόσεως, Θουκ. IV 91, 1 κτλ.

Νομίζω ὅτι μᾶλλον πρέπει νὰ γράψωμεν Πάτ(ρ)ων εἰσάγοντες ὄνομα παρεχόμενον συχνάκις ὑπὸ τῶν βοιωτικῶν ἐπιγραφῶν (Δεκάκις ἐν IG, VII).

11. Εἰς IG, VII, 3614.

Ἐπὶ δύο συνανηκόντων ὀστράκων κανθάρου φέρεται τὸ ἐξῆς ὑπόλειμμα ὀνόματος : ΑΥΤΩΝ— ——. Τοῦτο συνεπληρώθη εἰς Αὐτόν[ομος]?. Τὸ ὄνομα τοῦτο τυγχάνει ἀμάρτυρον κατ' ἐμὴν γνῶσιν ἐν Βοιωτίᾳ· ἀντιθέτως ἐν IG, VII, 2428 I, 9 παρέχεται τὸ Αὐτόνοος (μέσα 3ου αἰ. π. Χ.).

Νομίζω ὅθεν καὶ ἐν IG, VII, 3614 πρέπει νὰ συμπληρώσωμεν Αὐτόν[οος].

12. Εἰς Πρακτ. Ἀρχ. Ἐτ. 1930, σ. 82, ἀριθ. 6 (= SEG XI, ἀριθ. 1276).

Ἐνταῦθα ἐξεδόθη ἡ ἐξῆς ἐπιτυμβία ἐπιγραφή ἐκ Πελλήνης Ἀχαΐας :
Ματρίχα Τιμόλα Θηβαί[ο]. Συμπληρωτέον ὀρθῶς Θηβαί[α].

13. Εἰς Fraser-Röhne, Boeotian... tombstones, ἀριθ. 4 καὶ ὑπόμνημα ἐν σελ. 104. Δημοσιεύεται ἡ ἐπιγραφή Εὐ[ρ]υτίδας. Οἱ ἐκδόται προέβησαν εἰς τὴν συμπλήρωσιν κατόπιν ὑπολογισμοῦ τοῦ κενοῦ χώρου. Τὸ ὄνομα Εὐρυτίδας εἶναι ἀμάρτυρον ἐν Βοιωτίᾳ· ἀντιθέτως μαρτυρεῖται τὸ Εὐνοστίδας πολλακίς (IG, VII, 3626, 3627, 3071, 3080 κτλ.). Πρέπει, νομίζω, νὰ συμπληρώσωμεν συμφώνως τῷ λίθῳ Εὐν[οσ]τίδας.

14. Εἰς Corinth, VIII 1, ἀριθ. 199.

Ἐνταῦθα δημοσιεύεται τὸ κάτωθι χριστιανικὸν χάραγμα :

ἔσκουε

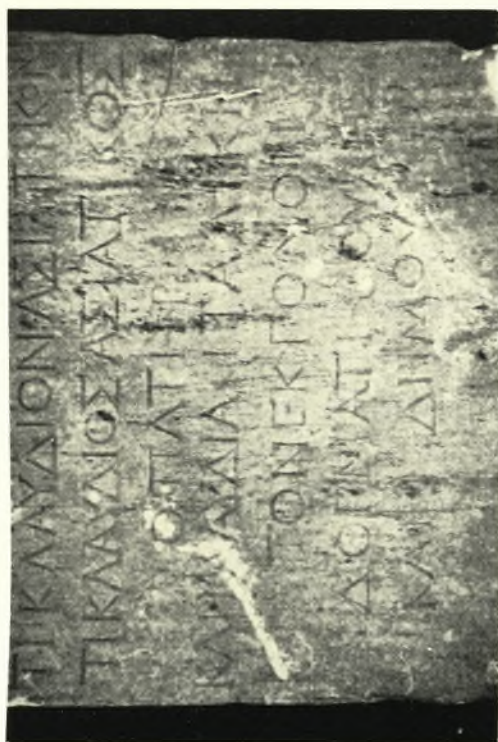
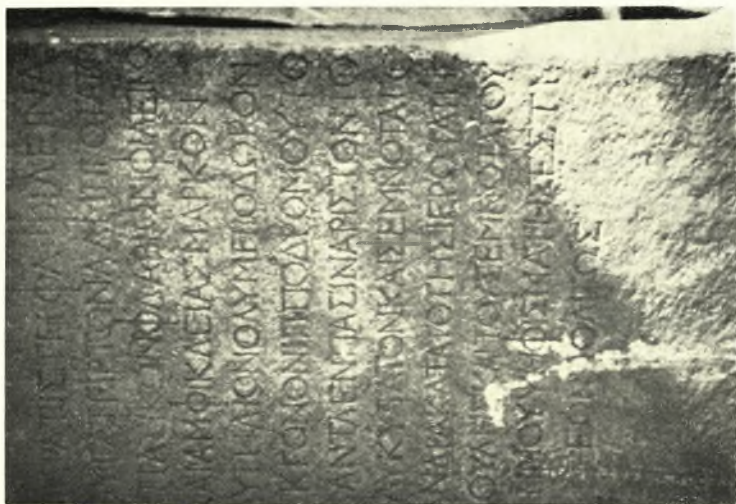
(χονδροειδῆς παράστασις ὠτός)

Κ(ύρι)ε βοήθι τοῦ δ -

σύλου σο(υ)·

Διὰ τὴν λέξιν ἔσκουε οὐδεμία ἐδόθη ἐρμηνεία. Τὸ παρὰ τὴν λέξιν σχεδιογράφημα ὧτὸς μᾶς ἐπιτρέπει νὰ γράψωμεν *ε(ι)σ(ά)κουε* καὶ νὰ νοήσωμεν τὸ ὅλον οὕτως. Ὁ ἀφελής, ὁ χαράζας τὴν ἐπιγραφὴν, ἐσχέδιασε καὶ τὸ ὄδς τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ εἰσακούσῃ τὴν παράκλησίν του, τὴν ὁποῖαν διατυπώνει εἰς τοὺς στίχους 2 καὶ 3. Ἡ ἐπιγραφὴ γίνεται ἀντιληπτὴ, ἂν τὴν συσχετίσωμεν πρὸς τὰς γνωστὰς εὐχὰς «*Κόριε, εἰσάκουσόν μου*», «*ἀπὸ τὸ στόμα σου καὶ στοῦ Θεοῦ τ' ἀπτί*».

Σ. Ν. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

α. Ἡ ἐπί τοῦ βάθρου τοῦ ἀγάλματος τοῦ Τ. Κλ. Ἀσιατικοῦ ἐπιγραφῆ, Αἰδηψός, β. Ἡ ἐπί τοῦ βάθρου τοῦ Μ. Αἰδρ. Ὀλυμποδίου ἐπιγραφῆ, Αἰδηψός, γ. Ὁ λέων τοῦ Ἀστίου, Θήβαι, δ. Ὁ λέων ἐντός τῆς ἀποστραγγιστικῆς τάφρου

Σ. Ν. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ